

CAMILLA LÄCKBERG

PRONSSIUNELMAT

Suomentanut Kristiina Vaara

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Ruotsinkielinen alkuteos

Drömmar av brons

Copyright © 2024 Camilla Läckberg

Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2024

ISBN 978-951-1-48264-2

OTAVA
KIRJAPAINO

Keuruu 2024

4041 0037
Painotuote

*Siskoilleni Ritalle, Lenalle, Auroralle, Eleonoralle ja Isadoralle
– verisiskoille, valituille siskoille*

Helmikuu

Faye katseli lumen peittämää pihaa. Hän painoi otsan kalterikkunaan ja katsoi korkeaa aitaa, joka erotti Stenakullin vangit muusta yhteiskunnasta. Metsän yllä kaarteli valtava lintu, sitten se katosi näkökentästä.

Kaikki oli mennyt pieleen. Pian sekä Fayen äiti Ingrid että tytär Julienne kuolisivat kaikista Fayen suojeluyrityksistä huolimatta. Hänen täytyisi päästä ulos, mutta hänellä ei ollut aavistustakaan, miten se onnistuisi. Mikään hänen elämässään – varttuminen Fjällbackassa, elämä yläluokkaisena vaimona Östermalmilla, ura menestyneenä yritysjohtajana – ei ollut valmistanut häntä tähän. Kuinka hän voisi liittyä muihin vankeihin, saada heidät luottamaan häneen, *seuraamaan* häntä?

Jaksaisiko hän aloittaa taas alusta? Jaksaisiko hän pyristellä itsensä vapaaksi vielä kerran?

Faye ei ollut koskaan ollut näin yksinäinen. Hän ei ollut koskaan ollut näin kaukana Juliennesta. Hän kaipasi jo vapautta, vaikka oli saapunut laitokseen vasta muutama tunti sitten.

Käytävältä kuuluvat äänet saivat hänet suoristautumaan.

Hän nielaisi.

Sulki silmät.

Tämä ei voinut päättyä näin. Hän ei suostunut siihen.

ENSIMMÄINEN OSA

Kahdeksan kuukautta aikaisemmin

FAYE KATSOI GRAND Hôtelin sviitistä Strömmenin ylitse. Linnan edustalla olevilla laitureilla liikkui vähäpukeisia ihmisrykelmiä. Hän painoi kämmenen rintaa vasten ja tunnusteli sydämensä sykettä. Oliko se koskaan jyskyttänyt näin lujaa?

Hän säpsähti, kun oveen koputettiin.

”Kuka siellä?” hän huusi. Ääni kuulosti aivan liian heikolta, hän tuskin tunnisti sitä.

Se, että hänen täytyi kysyä, vain pahensi huolta.

”Alice”, kuului tuttu ääni, ja Faye hengitti ulos. Hän alkoi melkein itkeä helpotuksesta.

Käsi vapisi, kun hän avasi oven.

Ystävätär, joka oli myös tärkeä yhtiökumppani Fayen yrityksessä, Revengessä, astui sisään ja alkoi heti kierrellä sviittiä.

”Näin se parempi väki siis elää.”

”Et nyt itsekään ihan slummissa asu, Alice.”

Faye onnistui naurahtamaan, vaikka sydän jyskytti edelleen.

”Onko tämä se sviitti, jossa Madonna ja Beyoncé aina yöpyvät?” Alice kysyi ja istahti yhdelle isoista sohvista. ”Vai onko täällä jokin vielä hulppeampi?”

”Se on tämä.”

Faye otti hopeaisen kahvikannun isolta tarjottimelta, joka notkui herkullisesta aamiaisesta.

”Hengitän siis nyt heidän DNA:nsa rippeitä...” Alice sanoi kunnioittavaan sävyyn.

Faye nauroi taas.

”Luulen kyllä, että ne on tuuletettu pois jo tässä vaiheessa. Plus toivottavasti kaikki ruumiinnesteiden jäämät. Sinun täytyy tyytyä minun hiukkasiini.”

Hän ojensi Alicelle kahvia posliinikupissa ja osoitti kysyvästi maitokannua.

Alice pudisti päätään.

”Ei kiitos. Haluan kahvini mustana. Kuten nykyisen rakastajanikin.”

Faye virnisti ja istuutui sitten nojatuoliin Alicea vastapäätä kaadettuaan kupillisen myös itselleen.

”En usko, että tuo on poliittisesti kovin korrektaa...” hän sanoi.

Alice kohautti olkapäitään. Alicen ja Henrikin sotkuisen avioeron jälkeen ystävätär ei ollut, virkistävää kyllä, välittänyt hittojakaan siitä, mitä kukaan ajatteli hänen elämästään.

”Miksi halusit meidän tapaavan täällä etkä toimistolla? Ja miksi ylipäänsä olet täällä etkä kotona?”

Kuten tavallista, Alice meni suoraan asiaan.

Faye katsoi käsiinsä. Hän ei olisi halunnut vaivata läheisiään murheillaan, mutta samaan aikaan hän tiesi kokemuksesta, ettei kukaan pärjää yksin.

”Näin isäni eilen illalla. Kun istuimme Richellä. Hän pysähtyi ikkunan ulkopuolelle ja katsoi suoraan minuun. Sitten hän katosi.”

Faye värähti, kun muisti isänsä raivokkaan ilmeen. Ilmeen, joka oli saanut hänet tuntemaan itsensä niin pieneksi ja heikoksi koko lapsuusajan, koska hän tiesi, että kun isä katsoi häntä tai äitiä sillä tavalla, ei kestänyt kauan ennen kuin he saivat rangais-
tuksen.

Kuului äänekäs kalahdus, kun Alice laski kahvikupin lauta-
selle.

”Oletko varma?”

Faye nyökkäsi.

”Kyllä. Olen varma.”

”Huomasinkin että jokin oli vialla. Menit hiljaiseksi ja lähdit niin aikaisin. Ylvakin ihmetteli.”

”Niin, minun täytyy puhua myös hänen kanssaan.”

Faye kohtasi Alicen katseen.

”Kun tulin kotiin, näin asunnon ovesa jälkiä, niin kuin joku olisi yrittänyt päästä sisään. Niinpä tulin suoraan tänne ja otin huoneen.”

”Voi herranjumala.” Alice ojensi kätensä ja puristi Fayen kättä. ”Miten Italian kanssa nyt käy?”

Fayen kurkkua kuristi pelkkä ajatuskin hänen kauniista kodistaan Ravissa, missä hänen tyttärensä ja äitinsä odottivat häntä.

”Perun matkan. En voi ottaa sitä riskiä, että johdatan isän sinne. Hän tietää, että he ovat elossa, koska eilen hän kohotti minua kohti heidän valokuvaansa, sitä, jonka olin antanut Jackille ennen kuin hän... kuoli. Isä ja Jack luultavasti pitivät yhteyttä senkin jälkeen, kun he pakenivat vankikuljetuksesta, ja Jackin oli täytynyt antaa kuva isälle, ja nyt... En tiedä. Mutta minun on löydettävä täältä uusi majapaikka. Talon. Jos Kerstinin kanssa asumista ei lasketa, en ole asunut talossa Tukholmaan tuloni jälkeen. Toivottavasti se hämäisi isää.”

”Eikö kaupungissa olisi turvallisempaa? Asunnossa?”

Faye pudisti päätään.

”Liian paljon väkeä tulee ja menee. Taloa voi hallita, var-tioita.”

”Kerro jos voin tehdä jotain”, Alice sanoi ja nousi ylös. Hän kaatoi kannusta lisää kahvia.

”Tarvitsen varmasti apuasi vielä. Mutta ensin minun täytyy järjestää muutama asia itse.”

”Ottaisiko hän todella sen riskin, että lähtisi perääsi? Hän kuitenkin onnistui pakenemaan. Ehkä hän haluaa vain pysyä poissa? Ja jättää teidät rauhaan?”

Faye pudisti päättään.

”Ei. Tunnen hänet. Hän on perässämme. Miksi hän muuten olisi näyttänyt sitä kuvaa? Minun on oltava valmiina.”

Käsivarsia kihelmöi, ikään kuin elegantissa hotellihuoneessa olisi vetänyt.

”Entäs lanseeraus sitten? Perutaanko se?”

”Ei. Hoidan tämän. Olemme tehneet niin paljon hommia, ettemme voi noin vain riskeerata kaikkea ja perua sitä. Jos saamme Yhdysvaltain markkinat, Revenge nousee kauneusbrändien ehdottomaan huippuluokkaan, tiedämme kumpikin sen. En aio antaa isän estää sitä.”

Faye pani kädet puuskaan, nyt huoneessa tuntui melkein vetävän enemmän. Johtuiko se ilmastoinnista?

”Mutta voitko tiukentaa toimiston turvatoimia heti? Minun täytyy käydä siellä, ehkä vähän myöhemmin tänään”, hän jatkoi.

”Hoidan sen välittömästi.”

Alice nousi ja rutisti häntä.

Faye hengitti Chanel No. 5:n tuttua tuoksua. Alice oli aina pitänyt klassikoista.

Kun ovi oli pamahtanut kiinni ystävättären takana, Faye meni makuuhuoneeseen ja otti hetken epäröityään puhelimen käteensä. Tätä puhelua hän ei odottanut innolla. Hän inhosi valehdella tyttärelleen. Äidille hänen täytyisi kertoa totuus. Äiti tiesi paremmin kuin hyvin millainen vaara tämän ex-mies oli, eikä olisi oikein jättää häntä epätietoisuuteen.

Faye huokaisi ja soitti Facetime-puhelun. Sydäntä vihloi, kun hän näki tyttärensä kauniit kasvot ruudulla.

”Äiti! Milloin tulet kotiin? Piirsin sinulle uuden piirustuksen, saat sen kun tulet!”

”Rakas, oletpa kultainen. Äidillä on tosi kova ikävä, mutta äiti ei pääse tulemaan ihan heti, äidillä on muutama työasia, jotka täytyy hoitaa ensin.”

Juliennen pettynyt ilme oli aivan liian tuttu. Taas kerran Faye rikkoi lupauksensa. Hänestä tuntui vielä pahemmalta, kun hän näki, kuinka tytär kamppaili näyttääkseen välinpitämättömältä.

Julienne kohautti olkapäitään.

”Okei.”

”Mutta mitä sinulle kuuluu?”

”Hyvää, mutta haluat varmaan puhua mummin kanssa niin kuin aina?”

”Voi, Julienne. Juuri nyt on todella tärkeää, että saan puhua mummin kanssa, mutta ensi kerralla voidaan...”

”Niin varmaan.”

Juliennen kasvot katosivat, ja niiden tilalla näkyi keikkuvia vaaleita seinii ja tummia huonekaluja, kun tyttö käveli talon läpi.

”Mummi!” hän huusi.

Sitten Fayen äidin kasvot ilmestyivät ruutuun.

”Voitko mennä hetkeksi vähän sivummalle?” Faye sanoi hiljaa.

Äiti nyökkäsi, ja Faye seurasi ruudun kautta, kun hän meni yläkertaan.

”Mitä nyt?” äiti sanoi sitten hieman hengästyneenä noustuaan portaat ripeästi. ”Minua pelottaa.”

Faye veti syvään henkeä.

”Näin hänet eilen. Isän. Ja luulen, että hän on yrittänyt päästä sisään asuntooni.”

Äiti vetäisi terävästi henkeä.

”Göstan? Oletko varma?”

Samaa oli kysynyt Alice, ja Fayen oli vastattava samalla tavalla.

”Olen. Ihan varma. Ja hän tietää, että olette elossa. Niinpä peruin matkan kotiin luoksenne, vaikkei isä mitenkään voikaan tietää Ravin talosta. Mutten halua johdattaa häntä sinne, jos hän tarkkailee minua.”

Hän tunsi kyynelten polttavan silmäluomiensa takana, mutta pakotti ne pois.

”Ole tästä lähtien erityisen varovainen. Ja tietysti aion järjestyä teille lisää turvatoimia välittömästi. En ota riskejä.”

”Missä olet nyt?”

Äidin ääni vapisi hieman, ja puhelin tärisi hänen kädessään.

Isällä oli se kyky. Herättää heissä syvää, primitiivistä kauhua. He kumpikin tiesivät, mihin hän kykeni ja mikä pahuus hänessä piili.

”Otin huoneen Grandista. Mutta hankin täältä uuden, turvallisemman majapaikan.”

”Ole varovainen”, äiti sanoi hiljaa, ja Faye vain nyökkäsi.

Hän ei voinut antautua pelolle. Hän ei halunnut antaa isälleen sitä valtaa. Ja hänen oli pidettävä pää kylmänä saadakseen suunniteltua seuraavan askelensa. Isä oli karannut, etsintäkuulutettu, mikä antoi hänelle tietyn etumatkan.

”Pidä huolta Juliennesta. Rakastan teitä”, Faye sanoi ja lopetti puhelun.

Faye jäi istumaan sängylle. Kaiken sen jälkeen, mitä viime vuosina oli tapahtunut, hän oli kyllästynyt taistelemaan. Mutta juuri niin hänen täytyi tehdä nyt. Taistella henkensä ja perheensä puolesta. Hän ajatteli valokuvaa, jonka oli näyttänyt Jackille ja jonka tämä oli vienyt. Se oli ainoa kuva äidistä ja Juliennesta, ja hän kaipasi sitä. Hän oli ottanut sen rannalla Sisiliassa ja näki sielunsa silmin, kuinka Julienne istui käpertyneenä mummin syliin ja katsoi kameraan, tytön pitkät vaaleat hiukset, takkuiset tämän uitua meressä. Nyt tuo kuva oli isällä.

Faye taistelisi heidän puolestaan viimeiseen veripisaraan.

Hän otti uudelleen puhelimensa ja teki haun *kiinteistönvälittäjä Tukholma*. Ensimmäisen osuman mainoksista näki selvästi, että välittäjä keskittyi pääasiassa eksklusiivisiin kohteisiin. Hän klikkasi numeroa verkkosivustolla, ja pian miesääni vastasi.

”Hei, haluan ostaa talon”, Faye sanoi lyhyesti.

”Selvä! Yhdistän sinut välittäjällemme.”

Faye kurkotti ottamaan kivennäisvesipullon yöpöydältä ja joi siitä odottaessaan, jotta sai kahvin karvaan jälkimaun suustaan.

”Peter Bladh, kuinka voin auttaa?” Mies istui ilmeisesti autossa, taustaanistä päätellen.

”Nimeni on Faye Adelheim ja haluan ostaa talon. Nopeasti. Haluan että se on rantatontilla ja korkeintaan puolen tunnin matkan päässä Tukholman kantakaupungista. Hinnalla ei ole väliä.”

Seurasi lyhyt ja hämmentynyt hiljaisuus.

”Mmm... Minulla on talo, joka saattaisi sopia”, mies sanoi. ”Se on Lidingössä, rannassa. Lähtöhinta on...”

”Kuten sanoin”, Faye keskeytti. ”Hinnalla ei ole väliä. Milloin voin tulla katsomaan sitä?”

”Missä olet?” välittäjä kysyi.

Fayen täytyi käyttäytyä tavanomaisesti eikä näyttää pelkoa. Ennen pitkää hyökkäys koittaisi, ja silloin hänen olisi oltava valmiina.

”Yövy Grand Hôtelissa.”

”Voin hakea sinut kahdenkymmenen minuutin kuluttua. Minun täytyy vain pyörähtää toimistolla ensin ja hakea ovikoodit ja avaimet.”

”Täydellistä.”

Kun he olivat lopettaneet puhelun, Faye nousi ja meni suihkuun. Hänellä oli paljon tekemistä nyt. Hän suojelisi perhettään. Hinnalla millä hyvänsä.

TALON OLI RAKENNUUTTANUT ruotsalainen miljardööri viisi vuotta aiemmin.

Nyt hän oli perustanut perheen, myynyt osuutensa tunnetusta rahoitusyhtiöstä ja muuttanut New Yorkiin. Finanssimieheksi hänellä oli hyvä sisustusmaku, Faye ajatteli katsellessaan ympärilleen. Jos miehellä nyt oli mitään tekemistä sen kanssa. Pelkkä sisustus oli useiden miljoonien kruunujen arvoinen olematta kuitenkaan pröystäilevän vulgääri. Fayella ei ollut suurempia vaikeuksia kuvitella asuvansa täällä.

Aluetta ympäröi korkea muuri, ja vankka sähköportti oli liukunut äänettömästi sivuun, kun he olivat kääntyneet pihaan välittäjän avoautolla. Talo oli kolmikerroksinen ja ihan Lidingön päässä. Toinen pitkä seinä oli kauttaaltaan panoraamaikkunaa, joka antoi merelle. Ikkunan alla oli hyvin hoidettu nurmikko, suuri uima-allas ja hiekkaranta.

Kiinteistönvälittäjä Peter seisoivat valtavan ikkunan edessä. Hän oli pysynyt sivummalla sen aikaa, kun Faye oli pikaisesti käynyt talon läpi. Ulkona saaristovene ajoi ohi ja nostatti aaltoja rantaa kohti.

”Tänne ei näe. Ikkunat on hiottu niin, että niistä näkee ulos, muttei sisään.”

”Vähän kuin kuulusteluhuoneessa?”

Peter nauroi. Kaunis, symmetrinen hymy levisi kasvoille. Hampaat olivat valkoiset ja suorat.

”Kyllä, vähän kuin kuulusteluhuoneessa.”

Faye meni hänen viereensä ja tunsu partaveden tuoksun. Mies oli kolmikymppinen ja pitkä, ja hänen ruskeat, laineikkaat hiuksensa oli kammattu sivulle. Oli selvää, että hän kuntoili paljon. Hän suhtautui Fayehin kohteliaasti eikä rehvastellut, oli itsevarma olematta röyhkeä. Mies oli heti vetänyt Fayeta puoleensa, ja ajomatka tänne oli ollut mukava.

Fayesta tuntui vahvasti, että mies oli sinkku. Sormessa ei ainakaan ollut sormusta, ja hän oli pukeutunut vilpittömän ja tietoisesti hyvin – miehisellä tavalla, ei jonkun naisen maun mukaan.

”Turvajärjestelmä on *top notch*. Valvontakamerat ja sähköiset hälyttimet ovat suoraan yhteydessä turvallisuusyritys Wadling Securityyn. Myyjä on erittäin valveutunut turvallisuuden suhteen. Tukholma ei ole entisensä. Tiedät varmaan, että on olemassa rikollisjengejä, jotka ovat erikoistuneet tämän kaltaisiin taloihin. He ovat täysin häikäilemättömiä. Siksi kannattaa suojautua.”

Faye nyökkäsi katsahtaen miehen rintalihaksia, jotka hahmottuivat tiukan paidan alta. Hän joutui pinnistelemaan, ettei nuolaisisi huuliaan.

Häntä eivät huolestuttaneet mitkään rikollisjengit, vaan isä. Eikä mikään maailman hälytysjärjestelmä pysäyttäisi isää, jos tämä päättäisi yrittää päästä hänen luokseen. Yhtenä niistä harvoista kerroista, kun äiti oli yrittänyt jättää isän ja lähtenyt matkustajakotiin Fayen ja Sebastianin kanssa, isä oli koputtanut oveen jo seuraavana aamuna. Hän oli kuin verikoira, löysi heidät aina. Mutta hyvä turvajärjestelmä voisi ostaa Fayelle aikaa.

”Mitä mieltä olet?” Peter kysyi, kun hiljaisuutta oli kestänyt puoli minuuttia.

Faye nyökkäsi lyhyesti.

”Onko muita kiinnostuneita?”

”Martin Lorentzon kävi eilen katsomassa.”

Faye tiesi, että Spotifyn perustajalla oli rahaa kuin roskaa valtavan menestyksensä ansiosta. Siinä tapauksessa Fayen kannattaisi kiirehtiä.

Ja talo oli täydellinen. Täällä hän olisi niin turvassa kuin mahdollista, asuisi lähellä kaupunkia, mutta saisi samaan aikaan tarvitsemaansa yksityisyyttä. Uteliaat naapurit eivät häiritseisi häntä, se oli vain pahentunut ja pahentunut niinä vuosina, jotka hän oli asunut Östermalmilla. Aikaisemmin hän oli ajatellut, ettei koskaan voisi asua persoonattomassa, huomaamattomassa Lidingössä. Nyt hän arvosti juuri sitä. Ja kiinteistöön hän pystyisi järjestämään tiukat turvatoimet, mikä ei olisi kaupungissa mahdollista.

”Korotan hintapyyntöä viidellä miljoonalla. Jos voin muuttaa heti sisään.”

”Sen ei pitäisi olla ongelma. Soitan myyjälle.”

Mies meni alas portaita, ja Faye jäi yksin. Hetkeä myöhemmin mies ilmestyi nurmikolle rantakaistaleen eteen puhelin poskea vasten. Faye jäi katselemaan häntä sen tiedon turvin, ettei mies nähnyt sisään ikkunasta.

Taas Faye värisi. Isän ilmaantumisen oli aiheuttanut sen, että Fayen täytyi muuttaa suunnitelmiaan. Nyt hän ei ollut tilanteen herra. Se hänen olisi muutettava heti, saatava ohjaket takaisin käsiinsä. Ja sitä varten hänen täytyisi rentoutua.

Hän painoi toisen kämmenen ikkunalasiasia vasten ja työnsi toisen pikkuhousuihin. Hän oli jo märkä. Hän hyväili itseään katse kiinnittyneenä Peteriin, tämän timmiin kroppaan, itsevarmaan olemukseen. Hän kuvitteli hyvin muodostuneita rintalihaksia. Todennäköisesti paljaaksi ajeltua rintaa. Pieniä, kovia nännejä. Ei mennyt kauan ennen kuin hän tuli. Hän puri huultaan, tukahdutti voihkauksen, joka oli purkautua kurkusta, ja sulki silmänsä vapistessaan kauttaaltaan.

Hetken kuluttua hän kohensi vaatteitaan ja istuutui yhteen kermanvärisistä sohvista. Pulssi rauhoittui. Hän otti Revengen

puuterirasian Hermès Birkinistaan ja korjasi meikkinsä pienen peilin avulla. Sitten hän avasi laukun sisätaskun vetoketjun ja otti esiin kaulaketjun, jossa oli hopeamedaljonki. Hän oli alkanut pitää korua laukussa nyt, kun hänellä ei enää ollut valokuvaa. Hän avasi medaljongin ja katsoi hienoa, pientä kuvaa hänestä ja Juliennesta, kun tyttö oli ollut ihan pieni. Kuvan oli ottanut valokuvaaja Kate Gabor. Se oli aina ollut hänen suosikkikuvansa.

Hetken kuluttua hän kuuli Peterin askelet portaisissa, joten hän sulki nopeasti medaljongin ja työnsi korun laukkuun.

Mies seisoి hänen edessään.

”Anteeksi että kesti hetken.”

Faye hymyili.

”Ei hätää. Nautin näkymistä.”

Hän antoi katseensa vaeltaa Peterin keholla.

Mies rykäisi, hänen päivettyneet poskensa punastuivat.

”Puhuin myyjän kanssa, ja tarjouksesi hyväksyttiin. Hänen vaimonsa ilahtui kuullessaan, että ostaja olet sinä. Vaimo pyysi kertomaan sinulle terveisiä, että hän on sinun ja tuotteidesi suuri fani. Hän kuulemma käyttää vain Revengeä.”

”Siinä on nainen, jolla on hyvä maku.”

Faye nousi, ja Peter viittasi kädellään sen merkiksi, että Faye menisi edeltä ulos. Kun mies näppäili koodin, joka lukitsi talon ja asensi hälyttimen päälle, Faye käveli autolle, nousi siihen ja laski aurinkolasit silmilleen. Mies istui rattiin ja kohotti kaukoavainta niin, että portti liukui äänettömästi auki.

Kun he ajoivat pois, Faye katseli sivupeleistä taloa, jonka oli juuri ostanut. Toisessa todellisuudessa Julienne voisi joskus muuttaa sinne hänen kanssaan, mutta nyt se oli mahdottomuus. Suuren yleisön silmissä Julienne oli kuollut. Toisinaan se näytti siltä myös Fayen silmissä, hän esitti roolinsa niin hyvin, että suretti.

Hänellä ei ollut ollut vaihtoehtoa. Kuvat, jotka hän oli nähnyt Jackin tietokoneella, olivat niin kauheita. Jack oli altistanut

Juliennen mitä vastenmielisimmille asioille. Fayen oli täytynyt saada tyttärensä pois tämän isän luota ja varmistaa, ettei Jack enää koskaan pääsisi käsiksi Julienneseen.

Valhe kuolemasta oli Juliennen koko olemassaolon edellytys. Faye toivoi, että jaksaisi pitää sitä edelleen yllä, mutta välillä sen paino tuntui ylivoimaiselta.

KATSAHDETTUAAN PETERIÄ VIELÄ viimeisen kerran flirttailevasti Faye lähti kiinteistönvälitystoimistolta Humlegårdsgatanilta kävellen. Lidingön talon paperit oli nyt allekirjoitettu. Humlegårdenissa lounastaukoa viettävät tukholmalaiset olivat levittäneet nurmikolle piknikvilttejä ja lekottelivat niillä. Auringonpaiste lämmitti tummaa asfalttia, ja pienet, valkoiset pilvenhattarat leijailivat taivaalla.

Siitä lähtien, kun Faye oli tullut opiskelemaan kauppa-keakouluun Tukholmaan, hän oli rakastanut tätä kaupunkia. Silloin aikoinaan se oli ollut hänestä valtava. Nyt se tuntui yhtäkkiä tukahduttavan pieneltä. Oli kuin jokaikinen hänen tapaamansa henkilö olisi ollut isän lähettämä.

Fayen mieliala muuttui niin nopeasti, että päässä pyöri. Ensin kaikki tuntui melko normaalilta, mutta seuraavassa hetkessä hän muisti, että isä oli hänen perässään, ja huoli tarttui häneen terävillä kynsillään.

Faye lähti vasemmalle kohti Stureplania ja Revengen toimistoa. Alice oli soittanut ja vakuuttanut, että turvatoimet olivat nyt maksimaaliset, mutta silti Faye tunsi ottavansa riskin mennessään sinne. Isä tiesi vuorenvarmasti, missä toimisto oli. Mutta ei Faye voinut koko aikaa piilotellakaan.

Vastaanottovirkailija hymyili iloisesti ja heilautti kättään, kun Faye pyyhälsi ohi. Faye näki silmäkulmastaan kaksi vartijaa, yhden sisäänkäynnin kummallakin puolella, ja he näytti-

vät synkiltä ja uhkaavilta. Vierailijat, jotka istuivat ja odottivat sisäänpääsyä, kohottivat kulmakarvojaan uteliaina Fayen mennessä ohitse. Hän oli tottunut saamiinsa katseisiin. Hän oli nykyään tunnettu hahmo, sekä Ruotsissa että ulkomailla.

Toisinaan hän rakasti julkisuutta, toisinaan se oli stressaavaa. Juuri nyt se, että hänet tunnistettiin kaikkialla, ei ollut etu. Samaan aikaan se oli hänen menestyksensä edellytys. Legendaarinen Faye. Nainen, joka oli petetty, mutta joka maksoi samalla mitalla takaisin. Tuo asia oli iso osa häntä, mutta hän oli sommitellut kuvan itse huolella.

Näytettyään kulkukorttiaan lukijalle Faye astui varosulkimista läpi ja jatkoi ripeästi kohti hissejä helpottuneena siitä, että oli säästynyt huomiolta. Tämä oli hänen linnansa, hänen turvapaikkansa. Kaiken tämän hän oli luonut. Tyhjästä.

Hän painoi ylimmän kerroksen nappia ja antoi hissin kuljettaa hänet keveästi ylös. Kun ovet aukesivat, hän lähti oikealle. Ylvan toimisto oli toisessa kulmahuoneessa, ja sen valtavisita maisemaikkunoista avautui huimaava näkymä kaupungin ylitse.

”Herranjestas, Faye”, Ylva sanoi, kun hän astui sisään.

Ylva nousi ja halasi Fayeta yhta lämpimästi ja pitkään kuin Alice muutamaa tuntia aiemmin Grandin sviitissä. Tällä kertaa hänen sieraimiinsa leijaili Chloén tuoksu. Chanel No. 5 on tädeille, Ylva aina huomautti Alicelle rakkaudella.

”Olemme nostaneet turvatoimet maksimiin”, Ylva sanoi, kun he istuutuivat kovalle ja epämukavalle sohvalle suuren huoneen nurkkaan.

”En ymmärrä, miksi pidät tätä aina vain”, Faye sanoi ja irvisti. ”Tällä istuminen sattuu takalistoon. Ja tämä pistelee.”

Hän silitti verhoilua, ja hänestä tuntui kuin olisi saanut tikkuja käteensä.

”Se on perhekalleus. Se muistuttaa minua siitä, mistä olen tullut”, Ylva sanoi. ”On vaarallista tottua liikaan mukavuuteen.”

”Takalistoni on toista mieltä.”

Faye katseli hymyilevää Ylvaa. Sisaruus. Nämä naiset, joihin hän oli tutustunut matkan varrella, jotka olivat seisseet hänen rinnallaan kaiken tämän läpi. He eivät olleet vain ystäviä – he olivat perhettä.

Fayen ja Ylvan ystävyystyminen oli käynyt lievästi sanottuna kummallisesti. Kaikki oli alkanut siitä, kun Faye oli yllättänyt miehensä Jackin sängystä Ylvan kanssa. Ja sittemmin nuo kaksi olivat saaneet lapsen, tyttären. Mutta Ylvan ja Fayen välillä ei ollut enää vihaa. Jack oli huijannut heitä molempia. Ja he olivat saaneet kostonsa.

Ylva nojautui lähemmäs.

”Mitä aiot tehdä?”

”Alkajaisiksi ostin juuri talon. Asunto ei tunnu turvalliselta. En ole vielä puhunut Kerstinin kanssa, joten en tiedä, haluaako hän jäädä asuntoonsa vai muuttaa kanssani taloon.”

”Paljonko tarvitset?”

Ylva hoiti sekä Revengen että Fayen taloutta. Hän oli mestari numeroissa, loisti niissä aivan eri lailla kuin Faye koskaan oli loistanut huolimatta menestyksekkäistä opinnoista kauppa-
korkeakoulussa. Faye ei kuitenkaan ollut suorittanut opintojaan loppuun. Hän oli oppinut erään asian niinä vuosina, joina oli rakentanut yrityksensä: kannatti ympäröidä itsensä ihmisillä, jotka täydensivät häntä itseään.

”Kahdeksankymmentä miljoonaa.”

”Ahaa, pieni apurakennus siis toisin sanoen.”

”Tavallaan.”

Faye hymyili. Revengen menestys oli tuonut hänelle suuremman omaisuuden kuin mistä hän olisi koskaan osannut haaveilla varttuessaan Fjällbackassa. Mutta rahalla ei saanut kaikkea. Juuri nyt hän olisi mielellään antanut pois jokaisen pennin, jos olisi vastineeksi saanut kaikki rakkaansa turvaan.

”Minä hoidan sen, onko sinulla kauppakirja mukana?”

Faye ojensi välittäjän hienon kansion, ja Ylva nousi ja las-
ki sen pöydälleen. Hän istuutui jälleen Fayen viereen ja otti tä-
män kädet omiinsa.

”Miten voit?”

Katse oli itsepintainen, kieltäytyi väistymästä.

Itku nousi kurkkuun, ja Faye nieleskeli. Hän ei saisi romah-
taa nyt. Hänellä ei ollut aikaa eikä varaa siihen.

”Paskasti. Rehellisesti sanottuna. Ihan paskasti. Peruin mat-
kan Raviin, ja minun piti valehdella Juliennelle ja sanoa, että
joudun tekemään töitä. Hänen ilmeensä, kun sanoin sen...”
Faye rykäisi, sanat eivät oikein suostuneet ulos suusta. Hän
hengitti muutaman kerran syvään. ”Mutta kerroin äidille, mitä
on meneillään. En usko, että isä tietää Italian-talosta, mutta en
voi ottaa riskiä. Minun täytyy löytää nopeasti paras turvalli-
suusfirma täältä ja järjestää heille vartiointi.”

”Käytämme Securia, he ovat parhaita. Tein kunnollisen
taustatutkimuksen ennen kuin palkkasin heidät. Haluatko että
järjestän sen?”

”En, haluan puhua heidän kanssaan itse. Anna yhteystiedot,
niin hoidan asian.”

”Totta kai. Lähetän ne heti.”

Ylva otti puhelimensa ja näpytteli sitä nopeasti. Sitten hän
tarttui Fayeta taas kädestä ja puristi lujaa.

”Et ole yksin. Muista se aina.”

”Tiedän.”

Itku poltti taas kurkussa, mutta jälleen kerran Faye nieli
sen.

Kun hän lähti Ylvan huoneesta, hän pysähtyi ovelta ja kat-
soi ulos maisemaikkunoista. Tukholma. Niin kaunis, mutta
juuri nyt niin petollinen. Jossain tuolla oli hänen isänsä. Eikä
isä luovuttaisi ennen kuin Faye olisi kuollut.

Isä oli ollut tappaa äidin monta kertaa kaiken kantamansa
vihan takia. Vihan jonka isä saattoi purkaa vain kovin nyr-

kein. Tuhoamalla ja vahingoittamalla. Ainoa keino, jolla Faye oli voinut huolehtia siitä, että äiti pääsi vapaaksi isästä, oli ollut lavastaa äidin kuolema ja varmistaa, että isä sai syy'n niskoilleen.

Isä oli halunnut kostaa Fayelle siitä lähtien.

”Tervetuloa”, sanoi nainen tumman, tammisen vastaanotto-tiskin takaa. Hän esitti taitavasti, ettei tiennyt, kuka hänen edessään seiso. ”Haluaisitteko jotain juotavaa?”

”Ei kiitos.”

”Carl on juuri tulossa.”

Samaan aikaan paikalle ilmestyi viisikymppinen mies. Hän oli pitkä, ja hänellä oli jämäkkä ja ryhdikäs olemus. Oli selvää, että hän oli ollut armeijassa, mikä oli Fayesta rauhoittavaa. Mies ojensi voimakkaan käden Fayeta kohti.

”Carl Novak.”

Kädenpuristus oli luja olematta hallitseva.

”Faye.”

Mies ohjasi hänet odottamattoman suureen toimistohuoneeseen, josta oli näköala Kungsgatanin vilinään. Securilla meni hyvin.

”Miten voin auttaa?”

Faye risti säärensä ja otti aurinkolasit päästään.

”Aluksi haluan tietää, että se, mitä sanon täällä, ei leviä minnekään.”

Hän kaivoi laukustaan valmisteleman salassapitosopimuksen. Hän laski sen pöydälle ja työnsi sen miehen eteen.

”Olette jo allekirjoittaneet sopimuksen Revengen kanssa, mutta tämä on yksityisasiasia.”

Mikäli Carl yllättyi, hän ei näyttänyt sitä. Hän silmäili asiakirjan läpi, otti kynän pöydän ylälaatikosta ja allekirjoitti sopimuksen tottuneesti.

Faye taittoi paperin ja pani sen laukkuunsa.